Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франковані.

Рекламаціи неопечатані вôльні вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Старостствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поединоке число 3 кр.

Ч. 207. | Нинѣ: гр. к. Іосафата, рим. к. Вячеслав. | Завтра: гр. к. Софіѣ м., рим. к. Мих. Ар. | Середа 28 (16) вересня 1892. | Входъ сонця 5 г. 57 м.; заходъ 6 г. 43 м. Баром. 769 терм. + 23·2° + 12·2°. | Рôкъ II.

Соймъ краевый.

Въ доповненю до справозданя изъ 5 засѣданя зъ дня 23 с. м. мусимо про дещо бодай ще коротко згадати и такъ: По пос. Бобжиньскôмъ промавляли ще: пос. Гурикъ, котрый пôдносивъ, що въ якôйсь семінаріи учительскôй ученики пôдняли бунтъ и пос. Антоневичь, котрый полемізувавъ, зъ пос. Бобжиньскимъ. По замкненю дискусіѣ промавлявъ референтъ пос. В. Козловскій и полемізувавъ передовсѣмъ зъ Антоневичемъ и Гурикомъ, годивъ ся зъ ними лишь въ тôмъ, що при именованю учителѣвъ справа народности не повинна грати нѣякои ролѣ. Вôдповѣдаючи пос. Щепановскому, сказавъ ему, що вôнъ забогато займавъ ся пос. Абрагамовичемъ, якъ колибъ вôнъ займавъ найважнѣйшу позицію въ буджетѣ. Дальше пôднѣсъ бесѣдникъ и то, що Є. Ексц. п. Намѣстникъ додержавъ слова даного при обниманю свого уряду, бо займае ся ревно школами. Рада шкôльна краева потребуе трохъ рѣчей, абы сповнила свою задачу: часу, довѣря и средствъ. Часъ не въ нашôй силѣ, довѣре она мае, а средства мусять знайти ся. — Палата ухвалила по сѣмъ безъ специяльнои дебаты цѣлый буджетъ шкôльный на 1893.

Опôсля ухваливъ Соймъ на внесене комісіѣ культуры краевои межь иншимъ: на реґуляцію Сяну пôдъ Горошѣвкою 2432 зр., пôдъ Яблоницею рускою II рата 1831 зр., пôдъ Бахоромъ 2850 зр., пôдъ Перемышлемъ I рата 2468 зр. и т. д.; на реґуляцію Свѣчи пôдъ Гошевомъ 1500 зр, Лôмницѣ пôдъ Блюдниками и Темерôвцями I рата 1600 зр.; Быстрыцѣ Надвôрняньскои пôдъ Назавѣзовомъ III рата 1000 зр., на засаджене пôдгôрскихъ зарѣнкôвъ верболозами 2000 зр., до розпорядимости Выдѣлу краевого 5000 зр., загаломъ 58.995 зр. — На пробы зъ культурою торфовищь въ Коршовѣ рôчну запомогу 1000 зр; на приватні меліораціи 6000 зр.; на запомогу фабрикъ дренарскихъ 5000 зр. — Дальше ухваливъ Соймъ проекты законôвъ: о реґуляціи рѣки Буга; о реґуляціи рѣки Золотои Липы; о осушеню багонъ въ Ярославскôмъ и о забудованю потокôвъ Михайлôвъ та Жишкôвка. На реґуляцію Буга ухваливъ Соймъ титуломъ першои раты 19.800 зр. и поручивъ Выдѣлови краевому, щобы вже розпочавъ ту реґуляцію.

На тôмъ закôнчило ся засѣдане, а пос. Стренкъ внѣсъ ще интерпеляцію въ справѣ трудностей при выставлюваню паспортôвъ. Пос. Крамарчикъ предложивъ проектъ змѣны закона о конкуренціи церковнôй.

Вечѣрне засѣдане зъ дня 23. вересня 1892.

Ухвалено перенести громады: Махлинець въ округа стрыйскои Рады повѣтовои до жидачѣвскои; Домажиръ, Зелôвъ и Жорлиска зъ львôвскои Рады повѣтовои до городецкои— всѣ вôдъ нового року.

Зъ порядку дневного приступлено до справозданя комісіѣ петиційнои о петиціи Юрка Дѣткуна и товаришѣвъ зъ Коплякъ въ повѣтѣ збараскôмъ въ справѣ упавшого „Мѣского Товариства кредитового у Львовѣ." Пос. Меруновичь вносивъ именемъ комісіѣ, щобы надъ сею справою перейти до порядку дневного. Пос. Сѣчиньскій користаючи зъ сеи нагоды зазначивъ, що Соймъ за 30 лѣтъ властиво нѣчого не зробивъ для кредиту селяньского; пригадавъ упадокъ трохъ банкôвъ и поставивъ наконець внесене, щобы згадану петицію передати правительству до залагодженя. Палата ухвалила внесене о. Сѣчиньского.

Зъ порядку дневного приступлено до справозданя комісіѣ буджетовои о буджетѣ краевôмъ на 1893 р. Справоздавець ґр. Ст. Бадені повѣдомивъ Палату, що черезъ то, що вже по замкненю буджету Соймъ ухваливъ всѣлякі сумы, сума выдаткôвъ выносить не 1,449.208 зр. але 1,532.218 зр.

Въ ґенеральнôй дебатѣ противъ буджету промавляли дальше насамперед пос. Антоневичь. Бесѣдникъ заявивъ, що ті концесіи, які Русины одержали въ послѣдныхъ часахъ, суть нѣчимъ въ порôвнаню зъ тымъ, що имъ належить ся.

Бесѣдникъ жалувавъ ся передовсѣмъ на то, що вже по торôчнôмъ заявленю правительственного комісаря власти переписували ся зъ Русинами по польски и навѣвъ кôлька дрôбныхъ фактôвъ вымагаючихъ контролѣ. Жалувавъ ся дальше на то, що права руского языка не суть належито заґарантовані. Нарѣкавъ на то, що Выдѣлъ краевый уживае въ рускôй переписцѣ фонетичнои правописи и що вмѣшавъ ся въ справу, котра лишь Русинôвъ обходить. Вôдчитавъ вôдтакъ меморіялъ Выдѣлу краевого до міністерства просвѣты въ справѣ поправного выдаваня рускихъ перекладôвъ „Дневника законôвъ державныхъ." Дальше нарѣкавъ бесѣдникъ на краеву Раду шкôльну, що она скликувала анкету въ справѣ рускои правописи и на пôдставѣ ухвалъ тои анкеты заявила ся за фонетичною правописею.

Яко другій бесѣдникъ промавлявъ пос.

1

Шовкôвницѣ й рыбы.

Гумореска — В. Струпежницкого.

Нервова недуга вôдъ надмѣрнои умысловои працѣ звалила мене 1879 р. на постѣль. Отъ и запôзвавъ я свои нервы до кого слѣдувало, до доктора. Той славный чоловѣкъ зробивъ заразъ строге слѣдство, розпытавъ мене все якъ было, а вôдтакъ выдавъ такій вырокъ, що менѣ треба ѣхати на село и тамъ черезъ два мѣсяцѣ дармувати.

Подумайтежь собѣ, якъ я дуже счудувавъ ся, коли той славный чоловѣкъ сказавъ менѣ то, що я властиво вже давно знавъ. Але за то, що наші погляды такъ якось чудово сходили ся, казавъ вôнъ заплатити собѣ лишь пять золотыхъ.

Чоловѣкъ заплатить и се радо, бо за ту суму довѣдаесь бодай то, що вôнъ на дѣлѣ якъ разъ тôлько знае, що й такій славный чоловѣкъ. Черезъ то препѣ буде вôнъ самъ собѣ знати повагу и пошанову а вôдтакъ буде мати й довѣре до безплатныхъ радъ, які самъ собѣ дае та й въ будучности буде давати.

Я послухавъ отже однои и другои рады — и его и своеи — та выбиравъ ся въ дорогу. Книжкамъ заказавъ я лѣзти до торбы, а зато напхавъ до неи вудокъ, поплавцѣвъ та мотузя а дотого ще й чотири книжочки, въ котрыхъ стояло, якъ ловити рыбу.

За кôлька годинъ опôсля сидѣвъ я вже въ вагонѣ на зелѣзници та — хочь менѣ докторъ то бувъ заказавъ — роздумувавъ надъ тымъ, якій то розумъ мавъ той чоловѣкъ, що зробивъ изъ зелѣза, вугля й воды, а вôдтакъ ще й трохи цины та мѣди якусь таку одноцѣлу мѣшанину, що чоловѣкъ може нею далеко скорше ѣздити, якъ то бувало колись давно — конемъ. А щобы себе нероздражнювати, то я обережно выминавъ ту гадку, кôлько то вже людей наложило на зелѣзницяхъ головою.

Такъ ѣхавъ я три години, ажь и доѣзджавъ вже до цѣли. Виджу передъ собою на горбику хорошу, бѣлу церковцю зъ вежею, коло неи приходство, а доокола гарненькі хатки; тоті, що були погані, выгорѣли кôлька лѣтъ тому назадъ.... денеде пôднимають ся высоко въ гору сосны та ялицѣ, далѣ сады а ще дальше верболозы и рѣка. Надъ рѣкою стоить капличка св. Ивана, котрый — якъ то каже мôй товаришь — любить въ Чехахъ держати ся воды.

Отъ и выходжу зъ ваґона. Въ зубахъ держу циґаро, въ лѣвôй руцѣ подорожну торбу, въ правôй парасолю и такъ выходжу изъ стацiѣ, лишаю село по лѣвôмъ боцѣ и берусь на полудне сѣножатами.

За чверть годины опиняюсь передъ якимсь самотнымъ обôйстемъ. Въ глубинѣ стоить великій на новый ладъ будованый дôмъ, на пятьсотъ крокôвъ передъ нимъ будынокъ господарскій, оба зовсѣмъ нові, великі городы и шкôлки овочеві окружені высокими мурами. Зъ помѣжь нихъ впадае особливо одна въ око своимъ темно-зеленымъ листемъ. Хто на тôмъ не розумѣе ся, то певно не спôзнае, що то морвы.

Входжу на подвôре.

Першій, хто мене витае, то великій якъ медвѣдь псиско, що кинувъ ся на мене якъ скаженый та уѣдае такъ, що я ажь мусѣвъ парасолею вôдганятись вôдъ него. Але отъ и заразъ я переконавъ ся, що той песъ великимъ ворогомъ тѣлесной кары и що я оскорбивъ его парасолею, бо кинувъ ся на мене ще дуще та бувъ бы й покусавъ, колибъ я за кождый разъ не бувъ ще въ пору пôдсунувъ ему своеи торбы, въ котру его передні зубы лѣзли якъ въ масло. Такъ то моя бѣдна торба мала за кôлька хвиль крôмъ одного головного отвору ще й що найменше якихъ пять побôчныхъ.

Ажь якійсь голосъ зробивъ конець тôй борбѣ зъ псомъ — прості собѣ, ба, идилічні слова: Вульканъ! а пôдешь до буды! Видко, що Вульканъ любивъ лежати въ будѣ, бо й заразъ положивъ ся.

Я пустивъ ся теперь идъ хатѣ, зъ вôдки крôзь вôкно изъ першого та й послѣдного поверха, — бо хата не була высша — доходивъ до мене голосный смѣхъ. У вôкнѣ выглянуло зъ помѣжь блющу кругле, трохи смагляве, опалене вôдъ сонця лице дѣвчины, засвѣтилось якъ искры двое чорныхъ оченятъ а зъ устъ роздавъ ся смѣхъ.

Я мерщѣй здôймаю капелюхъ, кланяюсь низенько й кажу: Позволь, всесвѣтла царôвно,

Вівієнъ и доказувавъ що на Подôлю вже не тû часы, що були давнѣйше. Робота коштує тамъ богато, а робôтникôвъ треба спроваджувати зъ далекихъ сторôнъ. Робôтникъ на Подôлю має добрый заробокъ. Тымъ дивнѣйше, що сего року, коли бувъ урожай дуже добрый, выбухла мѣжъ селянами еміґрація. Рухъ той не выкликала недостача средствъ до житя, але якісь аґітаціи. Бесѣдникъ высказувавъ свôй жаль, що на Подôлю не заложено ще доси школы рôльничои. Въ надѣи, що Выдѣлъ краевый увзгляднить тû бажаня Подôля, заявивъ Вівієнъ, що буде голосувати за буджетомъ.

6. Засѣдане зъ дня 24 вересня 1892.

На сêмъ засѣданю вôдчитано списъ петицій, зъ котрыхъ наспѣло доси 251. Мѣжъ иншими була петиція Выдѣлу повѣт. въ Борщевѣ о запомогу для голодуючихъ въ тамошнôмъ повѣтѣ и петиціи громадъ: Бучачки, Дорожѣвъ, Илинцѣ, Ясенôвъ, Манастирско, Москалѣвка, Мыслôвъ, Пѣстинь, Пужники, Пôдволочиска, Пекурява, Снятинъ, Раковчикъ, Шешоры, Трофанôвка, Тростянець, Видинôвъ, Залуче, Вовчковцѣ, Заднишѣвка Залучен. Черемошемъ и реформу громадскои ординаціѣ выборчои закона дорогового, ловецкого, шкôльного и иншихъ.

Зъ порядку дневного передано справоздане Выдѣлу краевого о петиціи громады Язловця въ справѣ заведеня тамъ назадъ знесеного въ 1880 р. суду повѣтового, комісіи правничôй.

П. Король застановлявъ ся, чи Правительство краеве, котре заповѣло змѣну поступованя зъ народомъ рускимъ, додержало своеи обѣцянки, чи нѣ. Крайна вже пора, щобы Русины здали собѣ справу зô свого положеня и зъ того, що мусять робити, щобы народъ розвивавъ ся. Вôдтакъ вычисляв пос. Король кривды, якихъ на его думку народъ дôзнає вôдъ правительства. На урядахъ написи польскû, въ урядахъ не увзглядняе ся языкъ рускій, посады урядникôвъ у всхôдной Галичинѣ занятû Поляками, а при выборахъ значить протекція. Однакъ посолъ признає, що въ шкôльництвѣ видко поступъ на лѣпше.

Членъ Выдѣлу краевого п. Хамецъ думавъ, що п. Антоневичь буде вдячный Выдѣлови, що той выславъ до Міністерства просвѣты меморіялъ въ справѣ чистоты языка руского, а тымчасомъ п. Антоневичь уважає меморіялъ злишнымъ. Такихъ закидôвъ не годить ся робити Выдѣлови краевому, бо вôнъ обовязаный боронити такъ народу руского якъ и польского. Се не доносъ, коли Выдѣлъ зажадавъ усуненя зъ актôвъ урядовыхъ языка россійского.

П. Романчукъ промавлявъ за буджетомъ. П. Антоневичеви вôдповѣвъ, що вôнъ говорячи о фонетицѣ показавъ, що не знає жерелъ, не має критичного погляду и безсторонности. Але Соймъ — то не поле для полеміки. Важнѣйша вôдъ фонетики а навѣть и конверсіи — то справа згоды обохъ народôвъ въ краю и цѣль тои згоды.

Два лѣта минули вôдъ часу знаныхъ заявъ рускихъ пословъ, котрû приняло и Правительство и польска бôльшôсть. Однакъ приреченя Правительства и Поляковъ не зовсѣмъ сповнили ся. Русины змѣнили свою політику и чекали. Нашû претенсіи — казавъ п. посолъ — не були такû, якъ польскû въ р. 1861; намъ належить ся повне рôвноуправнене въ державѣ и въ краю. Русинамъ належить ся звышь 63 мандатôвъ до Сойму, 28 до Рады державнои и инша репрезентація въ кождôмъ тѣлѣ, а мы мимо того ставили лише дуже скромнû жаданя, а именно жадали змѣны системы, а тои змѣны не було заразъ видко. До Рады державнои допущено 7 пословъ, але то не все, що Русины мали дôстати. Вôдъ часу до часу знати було дрôбнû уступки языковû, але за те правительство выконувало пресію при выборахъ до Радъ повѣтовыхъ. Пос. Романчукъ жалувавъ ся, що часописи польскû заняли супротивъ Русинôвъ вороже становище. Признавъ, що увзглядненo право языка въ школѣ и въ урядѣ, але сама система не змѣнила ся. Тому настала у Русинôвъ зневѣра въ интенціи Правительства и Поляковъ, и се невдоволене народу руского бесѣдникъ завначує. Однакъ каже, що Русины таки хотять вытревати на становиску вычѣкуючôмъ.

По замкненю ґенеральнои дискусіи, промавлявъ ще п. Окуневскій противъ буджету. Въ промовѣ своѣй полемізувавъ вôнъ зъ п. Вівієномъ, котрый описуючи сумный станъ Подôля, занадто боронивъ дѣдичѣвъ; а вôдтакъ розбиравъ причины еміґраціѣ. Народъ выходить тамъ, де сподѣває ся заспокоеня тыхъ своихъ потребъ, котрыхъ тутъ ему не заспокоить анѣ держава анѣ суспôльность.

П. Дѣдушицкій: П. Романчукъ самъ признавъ, що Русинамъ зроблено богато уступокъ, а мимо того вôнъ невдоволеный. Мы Поляки любимо рускій народъ, и жаль намъ, коли намъ хто каже, що мы до его справъ не повиннû мѣшати ся. Мы не будемо оглядати ся нѣ на закиды нѣ на похвалы Русинôвъ, а будемо працювати для руского народу та боронити его навѣть противъ тыхъ, котрû самû себе накидують за представникôвъ народу руского.

Правительственный комісарь ґр. Лось вôдповѣдавъ на закиды рускихъ пословъ: Похибки и неуваги можуть лучити ся въ кождôмъ урядѣ и не конче мусить се походити зô злои волѣ. Всякû важаленя розслѣджують ся прихильно. Тымчасомъ послы рускû сего року выводять знову свои приклады, що мають свѣдчити о гнетеню и переслѣдуваню руского народу. Правительство прирекло Русинамъ въ р. 1890 розслѣджувати всѣ справы рускû безсторонно и справедливо та по змозѣ сповняти ихъ бажаня. Отожъ, що до першого пояснивъ п. комісарь декотрû закиды пословъ рускихъ, а иншû — казавъ — будуть розслѣдженû. А що Русины вже дôстали деякû концесіи, се признали и декотрû послы рускû. Всѣ низшû власти дôстають и вôдъ Є. Е. п. Намѣстника и вôдъ наставникôвъ своихъ заохоту и приказы поступати строго пôсля приписôвъ. Я заявляю — сказавъ п. комісарь — що правительство добре тямить свои приреченя и чуе обовязокъ сповнити ихъ. П. Романчукъ сказавъ, будьто бы причиною еміґраціѣ була зневѣра, выкликана гнетенемъ народу руского. Чи оно такъ справдѣ, найлѣпше спытати тыхъ, що вернули до краю; тû певно не скажуть того.

Переглядъ політичный

Дневникъ розпоряджень войсковыхъ оголосивъ нову угоду міністерства вôйны зъ австрійскимъ Льойдомъ, пôсля котрои се товариство обовязало ся на случай мобілізаціѣ пôдчасъ вôйны доставити для перевозу войска всѣ кораблѣ, якû буде мати до розпорядимости за вôдповѣдну заплату.

Вчера приѣхавъ до Вѣдня король саскій. На двôрци повитавъ его Є. Вел. Цѣсарь дуже сердечно и оба монархи поѣхали вôдтакъ до Шенбруну. У Вѣдни перебувавъ такожъ грецкій король и принимавъ у себе міністра справъ заграничныхъ ґр. Кальнокого, котрый перебувъ у него цѣлу годину. Вечеромъ вôдъѣхавъ король на Трієстъ до Атинъ.

Pol. Corr. одержала письмо зъ Петербурга, въ котрôмъ каже ся, що о заключеню формального союза межи Россією а Франціею нема и бесѣды. Обѣ державы уважають и-

---

чоломъ вдарити передъ тобою, коли вже вôльно менѣ въ сêй хвили зъ долины, якъ тôй жабѣ, подивляти твôй образъ.

На то роздавъ ся пустый смѣхъ и почулась вôдповѣдь: Витаємо тебе въ нашôй палатѣ, честный Донъ Кіхоте, подорожный лицарю, зъ высоты, въ котрôй лишь птиця лѣтає.

Гарне личко щезло и я видѣвъ лишь отвôръ, що лишивъ ся въ густôмъ листю блющу.

Входжу до хаты. На сходахъ вышла до мене весела дѣвчина и хотѣла вже кинутись менѣ на шию.

— Стôй! — кажу.

Она станула якъ остовпѣла.

— Чи вашъ не конче ввѣчливый песъ не сказивъ ся може?

— Може покусавъ тебе? — пытає мене майже заклопотана.

— Мене нѣ, але ось ту мою торбу.

— И ты боишь ся, абы ѣй що не стало ся?

— Та не бою ся, бо вже стало ся. Сказавши то, показую ѣй поважно дѣры, зъ котрыхъ вже выглядали вудки, мотузъ та двѣ книжочки о тôмъ, якъ ловити рыбу.

— Позволь-же теперь — кажу дальше поважно — най тебе обôйму, щобъ успокоити трохи свои въ борбѣ зъ псомъ роздразненû нервы.

Пôшовъ лоскôтъ вôдъ двохъ огнистыхъ поцѣлункôвъ.

Ся доза не зовсѣмъ ще выставала на успокоене моихъ нервôвъ, тожь я записавъ собѣ: „Повторити дову". Стало ся, и успѣхъ бувъ добрый.

— А теперь вступи зô мною въ мое княжество — завôзвала мене жартоблива дѣвчина, взяла за руку и завела до просторои комнаты, вздовжь котрои стояло рядами вôсѣмъ стоячихъ полиць, зъ котрыхъ кожда сягала ажь до стелѣ и була подѣлена на вôсѣмъ передѣлокъ. Тû передѣлки були вкрытû свѣжимъ морвовымъ листемъ, пôдъ котрымъ ажь кипѣло вôдъ шовкôвниковыхъ гусѣльниць. Остаточно задачею житя тыхъ шовкôвниць єсть заснувати ся въ коконы и завмерти, щобы вôдтакъ въ тû рôжнобарвнû коконы мôгъ весь свѣтъ перебрати ся.

— Ну, якже мають ся твои годованцѣ?

— Дякую, зовсѣмъ добре, лишь мала часть занедужала на жовтачку.

— Приймижь мое сожалѣнє.

— Спаси-Бô', праведна душе!

Коли мы такъ розмавляємо, входять якісь двѣ жѣнки и якійсь старый мужчина та несуть морвове листе до хаты. За ними иде хтось загорненый въ красный зъ всѣлякои краски цвѣтами „шляфрокъ", а лице его покрыла тѣнь вôдъ ширококрысого капелюха. Той хтось державъ люльку на довгôмъ цибусѣ. Бôльше не можна було зъ разу видѣти — ажь коли войшовшû пôдсунувъ зъ чола ту величезну стрѣху своеѣ тѣлесной будôвлѣ, побачивъ я повне червоне лице, що давало доказъ не абы якого здоровля того тѣла, до котрого оно належало. Изъ сего румяного лица пробивала ся безустаннымъ усмѣхомъ щирôсть и веселôсть. Але сиве кучеряве волосе зраджувало старôсть, а масивнû золотû окуляры, що сидѣли на мясистôмъ носѣ, давали спôзнати, що то не бѣдный чоловѣкъ, коли може для своихъ сивыми бровами вкрытыхъ очей и для носа якъ бараболя, справити рѣчь зъ такъ цѣнного металю. Ледви що мене тôй старенькій панокъ побачивъ, такъ и заразъ шпурнувъ люлькою въ оденъ кутъ, величезнымъ капелюхомъ въ другій и далѣ мене обôймати та витати довжезнымъ „ааааа"; за тымъ посыпалися давôнки монеты щирости — поцѣлунки.

— Якъ же вы знаменито выглядаєте, вуйку, вы дѣйстно, що разъ то молодшû! — кажу.

— А вжежь що молодшû — каже вуйко.— Тажь идуть вже лѣта, коли чоловѣкъ стає знову якъ дитина — а що чоловѣкъ якъ дитина лишь тогды, коли дуже молодый, то правду кажешь, що я стаю чимъ разъ молодшû.

Тû веселû слова сказавъ вôнъ зовсѣмъ поважно, бо не бувъ, бачите, зъ тыхъ, що то зъ власного дотепу смѣють ся, абы и другû смѣяли ся. Вôдтакъ обернувъ ся чимъ скорше до дѣвчины и сказавъ: „Марусе, скоренько пôдвечѣрокъ!"

А дѣвчина заразъ и побѣгла дрôбнесенькимъ крокомъ, якъ та перепеличка бороздами. Вуйко завѣвъ мене до своеѣ комнаты.

Ахъ, яка то комната! Идеалъ выгоды на земли.

стнуючі межи нами дотеперѣшні умовы за зовсѣмъ достаточні.

Зъ Берлина доносять, що цѣсарь Вільгельмъ верне до Почдаму 3 жовтня, вôдтакъ выбере ся на три днѣ на ловы, опôсля поѣде на срѣбне весѣле вел. князя до Веймару и ажъ зъ вôдси поѣде до Вѣдня въ гостину до Є. Вел. Цѣсаря Францъ-Йосифа. Всѣ ті диспозиціи не мають однакожъ невôдкличного постановленя и можуть ще змѣнити ся.

Румуньскій міністеръ справъ заграничныхъ Лаговарій вертаючи зъ урльопу перебувъ три днѣ у Вѣдни и бувъ тамъ въ суботу на авдіенціи у Є. Вел. Цѣсаря; передъ тымъ же конферувавъ майже цѣлу годину зъ ґр. Кальнокимъ.

Новинки.

Львôвъ дня 27 вересня.

— **Именованя.** Францъ Рекъ именованый радникомъ рахунковымъ при ц. к. Намѣстництвѣ.

— **Перенесеня.** Дирекція почтъ и телеґрафôвъ перенесла офіціялôвъ почтовыхъ: Артура Паерсфельда зъ Тернополя, Андрія Дуткевича зъ Пôдволочискъ и Жиг. Прекля зъ Кракова до Львова, Хуну Давида зъ Пôдволочискъ до Перемышля; а асистентôвъ почтовыхъ: Вяч. Юркевича зъ Бялои до Коломыи, Ив. Стрельбицкого зъ Решова, Ром. Бѣланьского зъ Ярослава и Ад. Пôвторака зъ Тарнова до Львова, Мих. Врублевского зъ Тернополя до Бродôвъ и Степ. Доцкого зъ Жовквы до Стрыя.

— **Вôдозва.** Дня 20 вересня навѣстивъ огонь село Дубки повѣта городеньского и знищивъ цѣлковито 20 хатъ и всѣ будынки господарскі. Огонь, що повставъ зъ невѣдомои причины, розширивъ ся при сегорôчной посусѣ такъ скоро, що майже за пôвъ годины 35 родинъ остало безъ даху и куснику хлѣба. Єсли бы погорѣлцѣ були стратили тôлько хаты, можна було бы нещастє загоити датками селъ сусѣдныхъ, однакъ огонь позбавивъ ихъ всего маєтку, а мешканцѣ, не могучи зô збôжа нѣчого уратувати, не могуть поробити озимыхъ засѣвôвъ. Щожь доперва мовити о прокормленю своихъ родинъ, инвентаря, о скôлько бы тойже ще оставъ ся — що думати о будучихъ ярыхъ засѣвахъ! Зима за плечима, а тутъ нема де помѣстити нещасныхъ погорѣльцѣвъ. Хотячи имъ бодай въ части допомочи въ ихъ нуждѣ и горю, пôдписаный комітетъ простирає руку о ласкавый хочьбы найменшій датокъ, за котрый на передъ дякує найсердечнѣйшимъ „спаси Бôгъ". Вôдъ комітету ратункового для погорѣльцѣвъ Дубокъ. Дубки дня 22 вересня 1892. — Предсѣдатель комітету о. Симеонъ Бурнадзъ парохъ. Члены комітету Максимъ Стецюкъ, начальникъ громады; Иванъ Григоришакъ, старшій братъ церковный.

— **Огнѣ.** Дня 15 с. м. коло год. 11 передъ полуднемъ повставъ огонь въ Лѣсовыхъ, присѣлку Гологôръ, въ золочѣвскôмъ повѣтѣ, въ стодолѣ Василя Сѣдляча. Въ огни, що зô стодолы розширивъ ся, згорѣли три господарскі будынки Сѣдляча, значна частина збôжа и семеро овець. Шкода выносить загаломъ около 3.000 зр. Огонь пôдложивъ 13 лѣтный Довганьскій, що служивъ у Сѣдляча. Вôнъ самъ до того призпавъ ся, бо — каже — що господарь выбивъ єго на кôлька днѣвъ передъ огнемъ. — Дня 15 с. м. въ Залѣской воли, въ пов. ярославскôмъ, згорѣла коршма двôрска и всѣ знаряды домашні, господарскі, одежа и збôже шинкаря Мехля Харитана. При огни попарила ся жѣнка єго Байла Хаританъ тяжко, а слуга Марія Гашь лекше. Огонь мавъ повстати зъ неосторожности. Шкода выносить 1600 зр. и лише коршма була обезпечена на 400 зр.

— **Нещасливи выпадки.** Въ ночи зъ дня 20 на 21 вересня с. р. на шинахъ зелѣзницѣ, що веде зъ Залужа до Луковицѣ, въ лѣскôмъ пов., найдено тѣло селянина зъ Залужа Іосифа Нагурского. Зелѣзниця переѣхала єго. — Дня 13 с. м. въ калужи коло хаты утопила ся дволѣтна донечка вдовы Анны Ґерманюкъ въ Пядикъ въ коломыйскôмъ. Вдова выходила зъ дому на роботу и лишила дитину пôдъ доглядомъ девятилѣтного сына Василя — а той, видко, зле доглядавъ. — Дня 21 с. м. въ рѣцѣ Любачѣвцѣ въ мѣсцевости Червона воля въ ярославскôмъ найдено тѣло мущины, мабуть жида 27 до 30-лѣтного. На березѣ лежала вся єго одежа. На тѣлѣ єго не найдено нѣякихъ признакъ насильнои смерти. Може бути, що утопивъ ся. Дотеперь не выкрыли, зъ вôдки вôнъ и якъ зве ся.

— **Музыкально-декляматорскій вечерокъ** зъ танцями въ Коломыи на доходъ тамошнои „Шкôльнои помочи" вôдбуде ся въ четверъ дня 29 с. м. Концертъ заповѣдає ся свѣтло. Програма вечерка слѣдуюча: 1) Сольо въ фортепіяномъ. 2) А-[illegible] ковского — сольо тенорове. 3) Дуетъ, теноръ и баритонъ. 4) Деклямація. 5) Баритонъ сольо: „Ой чогожь ти почорнѣло" и „Минають днѣ", музика Лисенка, слова Шевченка. 6) Попуррі зъ рускихъ пѣсень Е. Василевича на двѣ цитры. 7) Каватіна зъ „Рôздвяпои ночи", сольо вôдспѣває панна Кравчукôвна. 8) Хоръ — серенада Нижанковского. — Надѣяти ся, що на сей вечерокъ зберуть ся гостѣ якъ найчисленнѣйше. Хто бы не одержавъ запрошеня, може єго дôстати при касѣ.

— **Холера** въ Краковѣ, Подґужу и Волôвци коло Горлиць зовсѣмъ притихла и вôдъ 23 с. м. нѣхто тамъ анѣ не занедужавъ анѣ не померъ.

— **Пыскова и ратична зараза** на худобу появила ся послѣдными часами въ Галичинѣ. Щобы єѣ спинити, то ц. к. Намѣстництво заказало ладувати и выладувати ратичну худобу на стаціяхъ зелѣзниць въ повѣтахъ: калускôмъ, коломыйскôмъ, краковскôмъ, снятиньскôмъ и товмацкôмъ.

— **Загальна выстава краєва въ р. 1894.** Въ недѣлю зôбравъ ся бувъ въ сали ратушевôй у Львовѣ головный комітетъ выставы, а на се засѣданє приѣхало такожъ богато обивателѣвъ зъ провінціѣ. Комітетъ ухваливъ старати ся, щобы Є. Вел. Цѣсарь зволивъ приняти протекторатъ выставы. Секретарь п. Штаркель здавъ справу зъ дотеперѣшнои дѣяльности комітету а потôмъ принято одноголосно орґанізаційні постановы головного комітету. Дотеперь пôдписано около 70.000 зр. на выставу. До комітету выконавчого выбрано пп.: Стан. Стадницкого, Юл. Захарієвича, Ст. Єнджейовича, Гохберґера, Маріяна Соколовского, Меч. Барановского, Кароля Шаєра, Юл. Миколяша, Игнатовича и Льва Братковского. Директоромъ выставы выбрано дра Мархвицкого.

— **Тайны Львова.** Вчера въ ночи дали знати до львôвскои стаціи ратунковои, що на улици св. Войтѣха ч. 12 занедужавъ мабуть на холеру якійсь Григорій Стрѣлецъ. Сейчасъ поѣхавъ тамъ дръ Гельманъ, и хочь якъ шукавъ по цѣлôмъ домѣ, то не мôгъ вôднайти Стрѣльця. Ажъ по довгихъ розпытахъ дôзнавъ ся, що вôнъ мешкає зъ численною родиною въ норѣ пôдземной въ городѣ и тамъ вырабляє дешеві кишки для т. зв. батярôвъ, то єсть для найбѣднѣйшои и найбôльше занедбанои верствы населеня. Лѣкарь хотѣвъ зайти до тои норы, але заставъ дверѣ огорода замкнені. А коли перелѣзъ парканъ, то вже въ норѣ не було нѣкого. Мабуть такихъ тайныхъ сховкôвъ Львôвъ має бôльше.

— **На всѣхъ рôвне право.** Є. Е. п. Міністеръ Залескій приѣхавъ въ пятницю зъ Кракова до Вѣдня и поѣхавъ до дому переспати ся по цѣлонôчной подорожи. Ледви Міністеръ заспавъ, а ту будить єго слуга и каже, що якійсь панъ прийшовъ и хоче конче зъ нимъ видѣти ся, а вступити ся анѣ думає. Міністеръ вставъ зъ лôжка повитати докучливого гостя, иде — ажъ то лѣкарь мѣскій. Вôнъ прийшовъ розслѣдити здоровлє Міністра, котрый приѣхавъ зъ холеричного Кракова, то мôгъ завезти пошесть до Вѣдня.

— **Продажь стерва въ Краковѣ.** Краковскій судъ пустивъ на волю не лишь — якъ то мы вже доносили — лупѣя Козловского, но и єго господиню та єѣ доньку, але за кавцією по 1000 зр. вôдъ особы. Розправа противъ нихъ вôдбуде ся небавомъ. Ихъ обжаловують о те, що наражували людей на недуги и смерть, що переступили законъ о заразѣ худобы и пôдкуповали поліціянтôвъ. Крôмъ тыхъ троє головныхъ обжалованыхъ єсть ще кôльканацять иншихъ спôльникôвъ, що будуть вôдповѣдати передъ судомъ за свои нелюдскі вчинки.

— **По выставѣ промыслу будôвляного** зложили декотрі промысловцѣ и техніки львôвскі 10.000 зр. на будову дому для товариства політехнічного. Въ домѣ тôмъ будуть комнаты на зборы товарискі и наукові, а окремі комнаты на выставу всѣлякого промыслу будôвляного и выробôвъ краєвыхъ.

— **Убійство.** Петро Кваснѣвскій, селянинъ зъ Залуча надъ Черемошемъ, вернувъ дня 13 с. м. до дому въ нетверезôмъ станѣ и посваривъ ся зъ жѣнкою. Притôмъ бувъ пасербъ єго Гнатъ Марковскій и той ударивъ вôтчима такъ нещасливо въ голову, що вôтчимъ упавъ неживый на землю.

— **Концесія.** Дръ Кароль Леваковскій, посолъ до Рады державнои зъ мѣста Львова, одержавъ вôдъ Міністерства торговлѣ позволенє на переведенє вступныхъ технічныхъ робôтъ для будовы вузкошляховои льокальнои зелѣзницѣ зъ Пшеворска до Сянока на часъ 6 мѣсяцѣвъ.

— **Самоубійство.** Дня 14 с. м. передъ полуднемъ повѣсивъ ся у власной хатѣ Стефанъ Пашникъ зъ Кулачковець въ коломыйскôмъ. Вôнъ нездужавъ чогось вôдъ довшого часу и користаючи зъ нагоды, що самъ бувъ въ хатѣ, замкнувъ ся въ нѣй и вôдобравъ собѣ житє, законъ у Львовѣ коло мѣского города пôдрѣзавъ собѣ горло Петро Коритко зъ причины нещаснои любови.

— **Дотепна выдумка.** Въ однôмъ мѣстѣ въ Анґліи оголосивъ директоръ цирку, що покаже слоня, котрый грає на фортепянѣ. Якъ таке люде прочитали, то гурмою зôбрали ся въ цирку. Слонь выйшовъ на арену, поклонивъ ся по своему людямъ и скоро пôднявъ трубою вѣко фортепяна. Але якъ тôлько пôднявъ вѣко и глянувъ на клявішѣ зô слоневои кости, задрожавъ на цѣлôмъ тѣлѣ, заревѣвъ и кинувъ ся на втеки. Тогды выступивъ передъ людей директоръ цирку и каже: Слонь не може заграти вамъ на фортепянѣ, бо дуже зворушеный; вôнъ побачивъ, що клявішѣ зроблені зъ зубôвъ єго небôжки мамы, котру люде немилосердно убили — и то єго дуже зворушило.

Все, що выгадали найспособнѣйші духомъ неробы сучасныхъ народôвъ, щобъ звеселити тѣлу побутъ на сѣмъ падолѣ плачу, все те було въ пятьохъ вуйковыхъ комнатахъ. Бо то, бачите, вуйко зъ тыхъ людей, що то зумѣють не лишь вытревало попрацювати, але и знаменито по праци выпочити та и — пышно попоѣсти.

Вуйко сѣвъ собѣ на еластичнôмъ, францускôмъ фотелю, я примѣстивъ ся проти него въ американьскôмъ крѣслѣ до гойданя. Се крѣсло то мôй давный знакомый, котрого задачею есть за каждый разъ, коли я приѣду въ гостину до вуйка, робити выгоду мому грѣшному тѣлу. Опôсля спочили мои очи на пару соткахъ книжокъ, що мѣстять въ собѣ вѣдомости про шовковництво на ческой, нѣмецкой, французкой, италіяньской а навѣть на анґлійской мовѣ. Всѣма тыми мовами вуйко говорить знаменито. Черезъ половину навчивъ ся ихъ зъ книжокъ, черезъ половину знову въ часѣ своихъ подорожей. Вôнъ подорожувавъ сѣмъ лѣтъ и, якъ се самъ звычайно говорить, знає пять дамъ, Европу, Азію, Америку, Африку и Австралію — кожду лично. Вернувши зъ подорожей оженивъ ся зъ чудовою дѣвчиною, що яко особлившу прикмету — посѣдала пятьдесять тысячь золотыхъ. Вуйко вже вôдъ кôлькохъ рокôвъ вдôвцемъ и має лишь одного сына — Маруся то єго дочка. Она зъ маленькои дитины живе у свого дѣда.

(Дальше буде.)

Телеграмы.

Мірцштеґъ 27 вересня. Є. Вел. Цѣсарь, король саскій, кн. Леопольдъ Баварскій и міністеръ рôльництва ґр. Фалькенгаймъ прибули тутъ вчера вечеромъ на ловы.

Будапештъ 27 вересня. Въ палатѣ панôвъ выбрано членôвъ до спôльныхъ Делеґацій.

Лондонъ 27 вересня. Въ корпусѣ ґвардейскôмъ въ Віндзорѣ збунтували ся вояки и поломили 25 сѣделъ. Причиною бунту мала бути тяжка служба.

Гамбурґъ 27 вересня. Вчера занедужало на холеру 126 а померло 47.

Надôслане.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Краховецкій.

Инсераты („оповѣщеня приватнî") якъ для „Народнои Часописи" такъ также для „Ґазеты Львôвскои" принимае лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де также находить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

„ДНѢСТЕРЪ"

Товариство взаимныхъ обезпеченъ

у Львовѣ

заснοване на пôдставѣ концесіи Высокого ц. к. Міністерства справъ внутрѣшныхъ зъ дня 9 грудня 1891 ч. 22731, розпочало свою дѣяльнôсть дня 15 н. ст. вересня с. р.

„ДНѢСТЕРЪ", опертый на засадѣ взаимности своихъ членôвъ, обезпечае всяке майно движиме и недвижиме противъ шкôдъ огневыхъ пôдъ найприступнѣйшими условіями и почислює можливо найнизшй преміи.

Всякй шкоды ліквидують ся и выплачують ся сейчасъ по пожарѣ.

Фондъ основный „ДНѢСТРА" выносить наразѣ 50.000 зр.

Якъ фондъ основный такъ и контракты заключенй зъ першими Товариствами контрасекураційными, подають „ДНѢСТРОВИ" можнôсть обезпечувати якъ найбôльшй сумы.

Друки якъ и всякй поясненя подають Аґенты, установленй у всѣхъ мѣстахъ и бôльшихъ селахъ якъ и

Дирекція „Днѣстра"

у Львовѣ, улиця Театральна число 8.

90

Велика 50 кр. льотерія. | Послѣдный мѣсяць.

Головна выграна

75.000 злр.

Льсôвъ по 50 кр.

можна набути въ домахъ банковыхъ

М. Йонаша, — Авґуста Шеленберґа, Сокаля & Лілієна.

89

Машины до шитя Зінґера

Нôжні въ цѣнѣ 30, 42, 50 и 65 зр.
ручні " 27, 36, 40 и 48 зр.
ратами по 4 зр. мѣсячно, готôвкою 10% таньше.

Ґаранція 5 лѣтъ.

Іосифъ Иваницкій

механикъ,

головный складъ

Львôвъ, Готель Жоржа

філія

Крамôвъ, ринокъ ч. 25.

Сотки пейсатыхъ аґентôвъ и факторôвъ зъ покутныхъ складôвъ жидôвскихъ ходять вôдъ хаты до хаты, розносять рôжне дранте и тй машины, що у мене коштують 30 зр., продають по 60 и 70 зр., бо дôстають за то 25%. Прошу жадати цѣнникôвъ и прошу о даскавй порученя. Аґента за ковнѣръ и за дверѣ и жарболемъ руки обмыти!

87

Дра Фридриха Ленґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису вынаходця перероблений на бальсамъ, набирае вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлюе ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стае свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжуе морщины на лици и вôспôвку и надае ему краску молодости; шкôрѣ надае вôнъ бѣлôсть, делікатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усторонюе веснѣвки, родимй плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1·50.

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

ПРИГОТОВЛЕНЕ

на

ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ

и до принятя въ

ц. и к. ВОЙСКОВЙ ШКОЛЫ

починае ся въ приватнôй войсковôй приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., упередъ проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ жені и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

Антикварска оферта.

МАЙЕРЪ, ЛЕКСІКОНЪ

4 (найновѣйше) выдане

16 елеґантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ нові, замѣсть

зр. 96 зр. 55.

M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

Австрійско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, побольшити его обємъ а то такъ що до формату якъ и що до змѣсту нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ фінансовй и господарскй обявы обширно и предметово. Всежь при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашъ зббльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якй на насъ накладае побольшене обему, высокôсть предплаты зôстае незмѣнена, така якъ доси, бо мы намагаемо знайти бôльше розповсюднене.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатй змѣстомъ числа 1 зр.

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 к°

Пôдробляванє забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ ласôтками, такожь по цукорняхъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.